

**INFORME DE LA SECCIÓ
DE LENGUA I LLITERATURA VALENCIANES
DE LA RACV SOBRE L'IDIOMA VALENCIÀ,
SOLICITAT PEL TRIBUNAL SUPREM**

Núm. Secretaría:

TRIBUNAL SUPREMO
REGISTRO GENERAL
17 MAYO 2006
SALIDA Nº 9635

TRIBUNAL SUPREMO
SALA TERCERA
CONTENCIOSO-ADMINISTRATIVO

SECCION:004
SECRETARIA: ILMA. SRA. DÑA. MARÍA JOSEFA OLIVER SANCHEZ
RECURSO NUM.002 0000333 / 2004
RECURRENTE: COALICIO VALENCIANA 30200

Por haber sido así acordado, remito el presente a fin, por quien corresponda se emita y envíe, informe desde el punto de vista filológico y lingüístico donde se determine si la Propuesta planteada por el Memorandum de solicitud de reconocimiento por la Unión Europea de la Lengua Oficial en España, así como la modificación del artículo 1 del Reglamento 1/1985 solicitada en el Anexo I, se adapta a la realidad histórica, filológica, jurídica y sociológica del idioma valenciano.
Se hace constar que el periodo de práctica de pruebas es de treinta días.

Madrid, a cuatro de Mayo de dos mil seis.

LA SECRETARIO JUDICIAL

SECCION DE LENGUA Y LITERATURA DE LA REAL ACADEMIA DE
CULTURA VALENCIANA
C/ AVELLANES Nº 26

VALENCIA

**INFORME DE LA SECCIÓ DE LENGUA I LLITERATURA
VALENCIANES
DE LA REAL ACADÈMIA DE CULTURA VALENCIANA
SOBRE L'IDIOMA VALENCIÀ**

La Real Acadèmia de Cultura Valenciana (RACV), com a fundació pública creada en 1915 per la Diputació de València i baix els auspicis de l'Ajuntament de València, manifesta que el valencià és una llengua utilitzada habitualment per més de dos milions de persones en la Comunitat Valenciana, de manera que conta en major número de parlants que unes atres llengües minoritàries d'Europa com ara l'islandés, el maltés o l'éuscar, entre unes atres.

La RACV considera que la llengua valenciana és des del punt de vista històric, filològic i científic un idioma propi, independent i diferenciat de qualsevol atra llengua romànica. Segons manifesta l'introducció del Memoràndum del Govern espanyol de sollicitud de reconeiximent en l'Unió Europea de totes les llengües oficials en Espanya, el valencià s'ajusta a la consideració d'una de les *“llengües vives en el més ple sentit de l'expressió, que són àmpliament utilitzades per diversos milions de ciutadans [...] i tenen la condició de llengües oficials de les Administracions Públiques”*.

Aixina puix, des d'una perspectiva històrica, la llengua valenciana és la pròpia del Poble Valencià, reconeguda d'esta manera en l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana i en la Llei d'Us i Ensenyança del Valencià de 1983, i aixina ha segut i és sentida per la majoria dels valencians –com arpleguen diverses enquestes recents del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) realisades en la Comunitat Valenciana–.

PRIMER -. MARC JURÍDIC DE L'IDIOMA VALENCIÀ

La Constitució Espanyola de 1978, màxima norma jurídica de l'Estat espanyol, arplega en l'article 3.2 que, junt en el castellà, *“les atres llengües espanyoles seran també oficials en les respectives comunitats autònomes d'acort en els seus Estatuts”*, en tant que constituïxen un patrimoni cultural que mereix ser objecte de respecte i protecció.

En este sentit, l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana de 1982 explicita en l'article 7 que *“els dos idiomes oficials de la Comunitat Valenciana són el valencià i el castellà”* (art. 7.1), otorgant *“protecció i respecte especials a la recuperació del valencià”* (art. 7.4).

De la mateixa manera, la reforma del text estatutari valencià, aprovada en 2006, reconeix en l'article 6 que la "*llengua pròpia de la Comunitat Valenciana és el valencià*" (art. 6.1) i que "*l'idioma valencià és l'oficial de la Comunitat Valenciana, igual que ho és el castellà, que és l'idioma oficial de l'Estat[...]*" (art. 6.2).

D'una altra banda, la Llei d'Us i Ensenyança del Valencià de 1983 admet en el preàmbul que "*la Generalitat Valenciana té un compromís irrenunciable en la defensa del patrimoni cultural de la Comunitat Autònoma i, de manera especial, en la recuperació del valencià, llengua històrica i pròpia del nostre poble, que constituïx la més peculiar senya d'identitat*" (apartat IV). Dins de l'articulat s'admet que "*el valencià és la llengua pròpia de la Comunitat Valenciana, i en conseqüència, tots els ciutadans tenen dret a conèixer-lo i a usar-lo, oralment i per escrit, tant en les relacions privades com en les relacions d'aquells en les instàncies públiques*" (art. 2).

Esta Llei torna a recordar més avant, concretament en l'article 7, que "*el valencià, com a llengua pròpia de la Comunitat Valenciana, ho és també de la Generalitat i de la seua Administració pública de l'Administració Local i de quantes corporacions i institucions públiques depenguen d'aquelles*".

S'observa que tant en l'Estatut de 1982, en la reforma d'este de 2006, com en la Llei d'Us i Ensenyança del Valencià s'establix la mateixa categorisació entre valencià i castellà. En cap moment es parla d'u com a llengua o idioma i d'un altre des de diferent consideració.

SEGON -. L'IDIOMA VALENCIÀ DES D'UN PUNT DE VISTA HISTÒRIC

Des de que el territori valencià s'incorporà al món occidental en la conquesta del rei **Jaume I**, la llengua valenciana ha segut l'idioma oficial de l'Administració Pública valenciana. Llegalment, socialment i històricament l'idioma valencià ha segut i és assumit pel Poble Valencià com a una de les seues senyes d'identitat més importants, dins de la seua rica idiosincràsia.

Les primeres manifestacions escrites en idioma valencià són les denominades *harches*. Es tracta de poemes escrits en llengua àrap, els últims versos del qual eren chicotetes composicions poètiques en llengua valenciana. Estos texts foren escrits prèviament a l'entrada del rei Jaume I a la Ciutat de València l'any 1238. L'existència de les *harches*, entre uns altres aspectes, justifica la presència d'un idioma autòcton i propi (romanç) abans de la conquesta cristiana del rei En Jaume. Algunes d'estes *harches* són les d'Ibn

al-Labbana de Dénia o la d'*Abu Isa ibn Labbun*, abdos del sigle XII. Durant el sigle XIII destaca l'elaboració d'una versió valenciana de la Bíblia a càrrec de Sant **Pere Pasqual**: *La Bíblia Parva*. Darrere de l'antecedent de les *harches* i d'uns atres texts jurídics i d'una atra índole, esta obra és considerada per molts intellectuals com l'orige de la tradició lliterària valenciana. En este mateix sigle destaca l'orde referent a que els juïns se celebraren en la llengua que parlava el poble: la llengua valenciana, de manera que foren de la comprensió de tots –aixina ho arpleguen els *Furs*–.

El sigle XIV està marcat per l'obra d'Antoni **Canals** i els sermons de **Sant Vicent Ferrer**. Canals fon autor d'obres de caràcter religiós com l'*Escala de contemplació*, llibre d'eixercicis espirituals, i traductor a la llengua valenciana d'obres de **Valeri Màxim**, **Séneca** i **Petrarca**. Els sermons de Sant Vicent Ferrer responen a l'intent d'adoctrinar al poble pla, sense formació de cultura general i religiosa, en la teologia catòlica. És una de les més importants expressions de la lliteratura oral en llengua valenciana de tots els temps.

Posteriorment, durant el Sigle d'Or de les lletres valencianes (sigle XV), l'idioma valencià fon, indiscutiblement, vehícul de la cultura i de la lliteratura de l'època, desplaçant en gran manera l'us de la llengua llatina, llavors considerada la llengua de la ciència i de la cultura internacional. València, capital cultural europea de l'època, oferix autors de prestigi internacional que reconeixien escriure en llengua valenciana.

La lírica gira, principalment, entorn de la figura de **Ausias March**, cavaller i poeta que es desmarcà de l'estil dels trobadors per a escriure la seua obra en llengua valenciana. No manco destacada és l'aportació de **Joanot Martorell** en la seua novela *Tirant lo Blanch* que, com reconeix el mateix autor, està escrita en llengua valenciana o "*vulgar valenciana: per ço que la nació d'on yo sò natural se'n puxa alegrar*". Uns atres autors de referència són sor **Isabel de Villena**, **Jordi de Sant Jordi**, **Joan Roïç de Corella**, **Bernat Fenollar** o **Jaume Gassull**.

A partir del sigle XVI, sobretot a partir de la Guerra de les Germanies de 1521, es produïx un fenomen de castellanisació en la noblea i la burgesia, imponent-se de forma tàcita l'us majoritari de la llengua de Castella entre els intellectuals valencians per primera volta. Escomença el periodo de la Decadència. No es tracta de la desaparició de l'us oral o escrit de la llengua valenciana sino el canvi de consideració de part de l'èlit intel·lectual respecte de la llengua pròpia i la substitució del valencià en favor del castellà en determinats àmbits d'us. No obstant, la lliteratura popular continuà produint-se en idioma valencià.

Esta tendència es feu més notable a partir de la Guerra de Successió: en morir Carles II sense descendència es disputaren el tro **Felip V** i l'archiduc **Carles**, obtenint el primer la victòria en Almansa en 1707. Com a represàlia pel recolzament del Poble Valencià a l'archiduc, Felip V derogà els Furs i privilegis del Regne de València, cremà ciutats com Xàtiva, a on havia tingut més resistència, i imposgué oficialment la llengua de Castella.

En el segle XIX es produïx un moviment de recuperació de la llengua i de la cultura valencianes gràcies a l'impuls d'una sèrie d'intellectuals compromesos en el seu poble i preocupats perquè este recuperara la seua consciència identitària i les seues raïls. Parlem de la *Renaixença*, impulsada per **Constantí Llombart** i seguida, encara que des d'una altra corrent, per autors com **Teodor Llorente**. Llombart, de tendència progressista i republicana, encapçalava el grup dels nomenats poetes d'*Espardenya*, partidaris de l'ús d'una llengua valenciana pròxima al poble i desposseïda d'artificialismes. Per part seua, Llorente, de tendència marcadament conservadora, encapçalava el grup dels poetes de *Guant*, que advocaven per un model lingüístic arcaic i pompós.

En este periodo històric es funda la Societat d'Amadors de les Glòries Valencianes: Lo Rat Penat (1878). Entitat que des dels seus inicis es marcà com a objectiu l'unió intel·lectual per a promocionar i difondre la llengua valenciana i la producció lliterària que en ella es realisara. Aixina es crearen els *Jocs Florals de la Ciutat i Regne de València*, que a hores d'ara és el certamen lliterari en llengua valenciana més prestigiós i antic de tots els que existixen.

Per a l'investigació científica, promoció i difusió de la cultura i llengua valencianes es creà també, a càrrec de la Diputació de València i baix els auspicis de l'Ajuntament de València, el Centre de Cultura Valenciana en 1915, que en 1978 passà a dir-se **Acadèmia de Cultura Valenciana** i en 1991, per concessió del rei **Joan Carles I**, rebé el títol de *Real*. El seu decà, el filòlec Lluís Fullana i Mira, fon designat en 1927 per a ocupar el silló de la llengua valenciana en la Real Acadèmia Espanyola, com a resultat de l'ampliació d'acadèmics de la llengua que l'institució decidí realisar en 1926 en la finalitat de donar entrada a l'estudi d'unes atres llengües ibèriques diferents al castellà. És molt interessant i aclaridor el seu discurs d'ingrés de l'11/11/1928 i la resposta de l'Acadèmic, En José Alemany. Per una altra part, s'ha de recordar que l'Universitat Lliterària de València contà en una càtedra de Llengua Valenciana entre 1918 i 1928. En 1946, la Real Acadèmia de Cultura Valenciana (encara en la denominació de *Centre de Cultura*) ingressà en el Patronat José María Cuadrado del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC), posteriorment convertit en l'actual Confederació Espanyola de Centres d'Estudis Locals (CECEL). En 1986

ingressà en l'Institut d'Espanya com una Acadèmia associada, junt en unes altres Acadèmies de l'Estat espanyol. És per tant la RACV una entitat pública en reconeguda solvència.

TERCER - EL VALENCIÀ DES D'UN PUNT DE VISTA FILOLÒGIC

“Proponem la definició conceptual següent: una llengua és un grup d'idiolectes que és considerat com una llengua per la majoria dels parlants (afortunadament els parlants estan totalment d'acord sobre la seua pertinença llingüística)”

Des d'un punt de vista estrictament filològic no hi ha argumentació o base suficient que impedisca considerar el valencià com a una llengua. Segons la teoria de John Lyons –autor de diferents obres relatives a la llingüística moderna i professor en este camp d'universitats com Edimburc, Sussex o Cambridge– *“les diferències entre ‘llengües’ i ‘dialectes’ estretament relacionats en elles, són, majoritàriament, polítiques, culturals, més que llingüístiques”*. Aixina ho expressa en la seua obra *Introduction to theoretical linguistics* publicada per l'Universitat de Cambridge en 1971.

La consciència llingüística de la gran majoria de ciutadans de la Comunitat Valenciana no presenta cap de dubte en expressar que l'idioma que parlen es denomina valencià i és una llengua pròpia i independent de qualsevol altra llengua romànica –aixina ho refrenden diferents enquestes del Centre d'Investigacions Sociològiques–. S'accepta la pertinença de la llengua valenciana al diasistema occitarromànic. Però pel fet de pertànyer la llengua valenciana a un diasistema no ha de posar-se en dubte que és un idioma independent.

D'una altra banda, la tradició lexicogràfica valenciana reforça la premissa de l'identitat llingüística valenciana. Des d'un punt de vista pràctic, no té massa sentit insistir en la publicació de diccionaris, gramàtiques, tractats i el restant d'obres similars de la llengua valenciana si no s'admet la realitat de la seua existència. No és fútil l'afirmació de que la llengua valenciana ha segut pionera en el camp de la lexicografia romànica.

El notari valencià Joan Esteve elaborà el primer diccionari valencià en 1472, que fon publicat vintissis anys més tart en la ciutat de Venècia; parlem del *Liber Elegantiarum*. En 1764 el notari valencià Carles Ros publicà el *Diccionari Valencià-Castellà*, desenrollant les entrades arplegades en el *Breu Diccionari Valencià-Castellà* de 1739. Serà durant la ja mencionada Renaixença del segle XIX quan aflore en més força l'interés per la compilació lexicogràfica valenciana. Aixina, destaquen els treballs de Josep Èscrig, Constantí Llombart i Martí Gadea.

Ya en el siglo XX hem de senyalar l'importància de l'obra del filòlec Lluís Fullana, que l'any 1921 publicà el *Vocabulari Ortogràfic Valencià-Castellà* que conta en més de 45.000 entrades. Una obra magna i importantíssima ha segut la realisada per la Real Acadèmia de Cultura Valenciana, que en l'actualitat (2006) ya prepara la 4a edició del seu *Diccionari Ortogràfic Valencià-Castellà / Castellà-Valencià* i ultima una gran edició del Diccionari General de la Llengua Valenciana, en 2 volums (previst per al 2007), aixina com un potent corrector ortogràfic en suport informàtic.

QUART-. LA CONSCIÈNCIA LINGÜÍSTICA I EL NOM DE LA LLENGUA

La consciència lingüística dels intel·lectuals valencians a lo llarg de l'història és clara i no oferix indicis de dubte: pràcticament des de les primeres manifestacions literàries valencianes, els diferents autors sempre han assumit i expressat que els seus texts estaven escrits en llengua valenciana. No tenim més que aportar una chicoteta recopilació històrica per a comprovar-ho:

Antoni Canals en 1395:

[...] tret del llatí en nostra vulgar lenga materna valenciana [...]

Bonifaci Ferrer en el Colofó de la *Bíblia Valenciana* en 1478:

Acaba la Biblia molt vera e catholica, treta de una biblia del noble mossen Berenguer Vives de Boil, cavaller, la qual fon trelladada de aquella propia que fon arromançada en lo monestir de Portacoeli, de llengua latina en la nostra valenciana [...]

Joanot Martorell en la dedicatòria que escrigué, l'any 1490, en la seua célebre novela *Tirant Lo Blanch* (la més important de la lliteratura valenciana de tots els temps):

[...] me atreviré a expondre: no solament de lengua anglesa en portuguesa. Mas encara de portuguesa en vulgar valenciana: per ço que la nació d'on yo só natural se'n puxa alegrar [...]

Joan Esteve en el diccionari *Líber Elegantiarum* publicat en Venècia en 1498:

[...] in latina et valenciana lingua exactissima diligentia emendatus.

Joan Bonlabi en *Blanquerna* (original de Ramon Llull), any 1521:

[...] Traduit: y corregit ara novament dels primers originals y estampat en llengua valenciana [...]

Marc Antoni Ortí, Poesia de 1667 citat per S. Faus i Sabater (en 1973):

[...] *Que sía la lengua valenciana millor que totes de Europa en apres de la lengua sancta*

Joan Carles Amat en el *Tractat breu, i explicació dels punts de la guitarra en Idioma Valencià* de l'any 1740:

En Idioma Valencià [...] per a que'ls naturals, que gustaren de dependre, y no entengueren la explicació Castellana, puguen satisfer son gust en este breu y compendiós estil.

Marc Antoni Orellana en el *Catàlec i descripció dels pardals de l'Albufera de València* publicat en 1795:

[...] *no falten forasters que desigen saber la llengua valenciana*
[...]

Civera Manuel en *Desena i última conversació de Sao Negre i el Dotor Cudol* de 1820:

[...] *Molt despreciada està la llengua valenciana, i és la causa, perquè els mateixos que debien ensalsarla la degraden.* [...]

Francesc Carreres i Candi en *Geografia General del Regne de València* de 1920:

La alta administración de Justicia [...] actuaba en valenciano, y en este idioma se imprimieron las leyes forales, aún en pleno siglo XVI [...]

C. Salvador en *l'idioma Valencià. Experiment* (pàg. 89) de 1923:

L'idioma valencià es l'únic adequat per a l'ensenyança dels valencians [...]

QUINT - ANÀLISIS RAONAT DEL MEMORÀNDUM DE SOLICITUT DE REONEIXIMENT EN LA UE DE LES LLENGÜES OFICIALS D'ESPANYA

La Secció de Llengua i Lliteratura Valencianes de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana entén que la potenciació i l'us de llengües minoritàries en les institucions de l'Unió Europea és una mida desijable i plausible que favorix l'integració intercultural d'Europa. Per això compartim positivament el conjunt de mides que s'arreguen en el *Memoràndum del Govern Espanyol de Solicitud de Reconeiximent en l'Unió Europea de les llengües oficials en Espanya*. Ara be, lo que no podem compartir de cap manera és la referència que es fa a l'idioma valencià en la proposta del Govern Espanyol, aixina com en la modificació de l'article 1 del Reglament 1/1958. En abdos casos s'expressa lo següent:

[...] la llengua que es denomina català en la Comunitat Autònoma de Catalunya i en la de les Illes Balears i que es denomina valencià en la Comunitat Valenciana [...]

Esta referència no s'ajusta de cap manera a la realitat històrica, filològica, jurídica i sociològica de l'idioma valencià, pels motius següents:

1) Com s'ha indicat en el punt primer del present informe, des d'un punt de vista jurídic l'única categoria oficial del valencià és la de '*llengua*' o '*idioma*', atenent a l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana de 1982, la seua reforma de 2006 i la Llei d'Us i Ensenyança del Valencià de 1983.

2) No hi ha unanimitat de criteris en la filologia internacional per a decantar-se per una de les dos teories predominants: la que determina que el valencià és una llengua independent o la que estableix que és un dialecte del català.

En este sentit, hem de recordar que en 1980, durant el *XVI Congrés Internacional de Llingüística i Filologia romàniques*, celebrat en Palma de Mallorca, la secretària del Comité Organizador, Anna Moll, presentà als 723 congressistes de tot lo món un document encaminat al supost reconeiximent de l'unitat de les llengües valenciana, catalana i balear, que fon firmat tan sols per 36 congressistes, entre ells només 7 dels 32 membres del Comité Científic. Per tant, és un conflicte no resolt per la romanística internacional.

Si apliquem els preceptes llingüístics dels principals filòlegs internacionals es posa de manifest que la llengua valenciana reünix tots els requisits per a mantindre la seua tradicional i històrica consideració de llengua o idioma.

És arbitrari, en tant que hi ha una teoria d'autoctonia llingüística de l'idioma valencià, decantar-se cegament per la teoria unitarista, sense atendre a cap altre criteri o consideració que diferisca de la dita teoria. La justificació per la qual el valencià és un idioma independent té una base científica, sociològica, històrica i jurídica. La teoria de l'independència llingüística valenciana és igualment científica en la seua formulació, conta en el recolzament de filòlegs, escriptors, institucions públiques i privades, aixina com de la majoria de ciutadans de la Comunitat Valenciana. A pesar de que constantment s'aludix al criteri universitari per a recolzar la teoria de l'unitat del valencià i el català, casualment sempre s'omet, per qui ad ell es referix per a defensar esta unitat o aneixió, l'existència d'un col·lectiu de professors i doctors de les distintes universitats valencianes, denominat Col·lectiu Fullana, que no compartix la filiació llingüística catalanavalenciana i que aposta per l'autonomia del valencià.

3) Joshua Fishman manifesta en la seua obra Sociologia del llenguatge que *"les varietats llingüístiques, fins ara considerades com a dialectes, poden lliberar-se de la seua subordinació i ser 'promogudes' pels seus parlants, a categoria oficial i independent"*. En esta citació no nos referim al cas de l'idioma valencià, sino, paradoxalment, al del català. És molt convenient recordar que el català no ha obtingut la consideració de llengua independent fins al segle XX. Tradicionalment ha segut considerat un dialecte del provençal. La voluntat dels seus parlants feu que canviara la consideració de *'dialecte' per la de 'llengua'*. L'idioma valencià ha patit el cas contrari: tradicionalment ha segut considerat llengua i a partir del segle XX, sobretot dels anys 20, s'ha posat, per part d'alguns sectors, en tela de juí. En tot cas, encara que la Real Acadèmia de Cultura Valenciana defén que històricament el valencià és un idioma independent, si es jujara una altra cosa distinta, no deuria d'haver cap d'inconvenient, des de la filologia, per a concedir una suposta independència en tant que la majoria dels parlants és partidària de l'autonomia de la llengua valenciana (una altra cosa són els interessos econòmics, culturals i polítics).

4) El cas de les llengües valenciana i catalana és comparable al del gallec i el portugués. Com ya s'ha explicat en el punt tercer del present informe, el valencià i el català són dos llengües que compartixen un mateix diasistema, concretament l'occitarrromànic, igual que el gallec i el portugués compartixen el galaicoportugués. Açò vol dir que si be tenen una sèrie de criteris genètics en comú, cada llengua seguix el seu propi curs en la codificació, normativisació i normalisació. La principal diferència entre el cas del gallec i el portugués respecte al del valencià i el català és que el primer conta en un Estat polític per a cada llengua, mentres que en el segon abdués llengües compartixen un mateix Estat.

5) La tossuderia d'asseverar que el valencià i el català són la mateixa llengua sense atendre a més raons té un transfondo econòmic i polític, com ya s'ha comentat en el punt 3 d'este apartat de l'informe. Per a les empreses editorials i audiovisuals de la Comunitat Autònoma de Catalunya el conflicte supera el pla de la llingüística i es trasllada al camp de l'economia. És evident que aproximadament dos millons de potencials consumidors són una raó de pes empresarial prou important com per a pressionar i mediar a favor d'una de les dos teories llingüístiques en conflicte: l'anexionista/unitarista.

La veritat és que, per damunt de les valoracions particulars de cada sector, no ha calat en la Comunitat Valenciana l'intent d'impondre el model llingüístic català i les editorials i empreses audiovisuals es veuen obligades, majoritàriament, a realisar versions diferents per a Catalunya i València: publicacions, anuncis televisius (inclús, paradòxicament, d'entitats bancàries catalanes com La Caixa o Caixa de Catalunya), doblage de películes i dibuixos animats, sèries i un llarc etcètera. Les ocasions en que s'ha pretés fer versions úniques en català d'estes obres lliteràries o peces audiovisuals s'ha creat un manifest i sonor rebuig entre la ciutadania valenciana.

En este sentit, tan sol sobreviuen els projectes de les entitats que dirigix un únic empresari valencià, pero s'ha afegir que si ho fan no és per un recolzament de compradors i / o usuaris sino per l'injecció econòmica que rep de la Generalitat de Catalunya per a impulsar el català i el catalanisme en la Comunitat Valenciana. Venga o no, no tindrà pèrdues en partir en les despeses pagades. Com desvelava el diari valencià *Levante-El Mercantil Valenciano* el passat 15 de maig, "la Generalitat catalana ha donat 4 millons [d'euros] a Eliseu Climent des de finals de 2003".

En el reportage s'assegura lo següent: "*Finançament continuat i abundant per a entitats, organitzacions i empreses en seu i activitat en la Comunitat Valenciana. Això sí, totes elles en Eliseu Climent al front. La Generalitat catalana fa temps que subvenciona algunes d'estes institucions privades valencianes. I tant és així, que en tres anys, la xàrcia d'entitats de l'editor ha rebut més de 4 millons d'euros de les arques públiques catalanes. Promoció llingüística, edició de premsa setmanal, centenars de subscripcions, reportages publicitaris per a fomentar el turisme en Catalunya, activitats d'associacions locals i regionals, i inclús adquisició d'edificis i la seua rehabilitació. Són algunes de les finalitats alegades pel Govern català per a realisar grans aportacions de diners de forma periòdica i constant a les entitats i empreses d'Eliseu Climent. L'afinitat entre l'empori empresarial i associatiu de l'editor i l'Administració catalana és més que evident i ve de temps arrere, des de l'etapa de CiU. De fet, les senyes dels últims anys donen una llaugera idea de quina és l'estadística general dels diners rebuts per Climent procedents de Catalunya*".

6) Des del punt de vista de la filologia la semblança entre llengües, en este cas valenciana i catalana, aixina com l'inteligibilitat entre parlants de l'una i l'atra llengua, no són criteris suficients per a justificar una suposta anexió o unitat. La semblança entre dos llengües no implica identitat entre estes llengües. Es tracta d'un criteri absolutament alluntat de qualsevol base científica. Seria com dir que dos germanes o dos bessones, pel fet de paréixer-se molt només mereixen tindre una identitat porque "*són lo mateix*". Resulta, per tant, igual d'absurt assegurar que el valencià i el català són la mateixa llengua "*perque es pareixen*". Per a RA. Hudson, "*si dos varietats són les dos llengües estàndart, o estan subordinades a distints estàndarts, han de ser llengües distintes, i, al revés, han de ser la mateixa llengua si les dos varietats estan subordinades al mateix estàndart*". En este cas, és obvi que valencià i català tenen estàndarts diferents com ya s'ha expressat en l'anterior punt d'este apartat.

D'una atra banda, l'inteligibilitat entre parlants tampoc és un criteri filològic en base científica per a determinar que dos llengües en realitat són una o al revés. Els defensors de l'unitat del valencià i el català asseguren que un valenciàparlant i un catalàparlant s'entenen "*perfectament*". Esta, en realitat, no és més que una afirmació subjectiva i sense fonament científic. És cert que hi ha comprensió, ¿pero tanta com per a assegurar que és "*perfecta*"? Lo que passa és que en eixos casos de suposta "*perfecta comprensió*" els parlants utilisen una koiné estàndart catalana, a partir d'una política llingüística tristament unitarista (pero, inclús aixina, hi haurà moltes paraules, girs i temps verbals que se'ls escapen a abdós o que no acaben d'assimilar).

7) Finalment, volem referir-nos a la definició que la Real Acadèmia Espanyola (RAE) fa en el seu diccionari de "*varietat de la llengua catalana que es parla en la major part de l'antic Regne de València i se sent allí comunament com a llengua pròpia*". Diferents acadèmics de la RAE han denunciat esta definició, en no ajustar-se a l'acort de 1959 pel qual havia d'haver-se publicat que "*el valencià és la llengua que es parla en la major part del Regne de València*". Des d'este acort fins a l'edició del diccionari de 1970 degué haver alguna mà, en interessos econòmics, llingüístics i polítics concrets, que fon la que canvià un acort corporatiu i institucional (segons relatava en els anys 50 Julio Casares) per a plegar-se a interessos sectaris o particulars encara desconeguts pero de gran alcanç. No obstant, a pesar de tot, la RAE es dedica a la llengua castellana i només a la llengua castellana i les seues definicions responen a l'opinió dels acadèmics de cada época, pero no són un dictamen o llei.

En conclusió:

Esta Secció de Llengua i Lliteratura Valencianes de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana entén que l'equiparació que se li dona a una suposta unitat de les llengües valenciana i catalana baix la doble denominació (de català en Catalunya i Balears i de valencià en la Comunitat Valenciana) no respon ni a la realitat històrica, ni filològica, ni sociològica. Aixina puix, constituïx una vulneració de l'ordenament jurídic vigent per quant que supon un trencament del caràcter idiomàtic proclamat i protegit per l'article 7 de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana i de la seua reforma de 2006, que sense cap de dubte ho regula com a idioma valencià, lo que fa impossible també la seua equiparació des del punt de vista filològic, ya que un idioma és una llengua independent de qualsevol altra, en estructura pròpia, sent l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana norma de les del Bloc de la Constitucionalitat. L'infracció afectaria als articles 3 i 9 de la Constitució Espanyola, protectors de l'oficialitat de les llengües autòctones i dels principis de legalitat i de seguretat jurídica.